

Olvassuk az Írást Karácsony után, szent István napja van, a vértanú szent Istváné. A Karácsony a mindenkit meghatározó békés, kis Jézus jászla előtt térdeplő emberek ünnepe. Szent István halálra kövezése pedig brutális és most elég kontrasztos is. De az ünnep a 2019. májusra kiírt Szentírási résszel esik egybe. Tehát aktuális. Állunk a kályha mellett, csengetnek és a szentírással kézben ajtót nyitva két ember áll szentírással a kézben – Jehova tanúi. A döbbenet. Ők napra készek, bődületesen jobban tudják az Ószövetséget, amiről István oldalakon keresztül beszél és oktatja a zsidókat. Mi kell még, hogy felismerjem, gyenge lábakon állok az okoskodáshoz? Hogy jobban kéne ismernem azt az Írást, amire hivatkozom, és amire életemet építeni próbálkozom? Nem kioktatás végett, hanem a megértés, az elsimítás végett. Hogy lássam és láttassam: ugyanazon Istenről beszélünk.

István, bár kemény beszédet mond a végén, egy erőszakmentes szent, nem katona, nem király, nem gazdag uralkodó... egy követhető hétköznapi alak. István nem tiltakozik, hanem tanítani próbál az utolsó szó jogán, átadni még valamit az itt maradóknak. Szókratész védőbeszéde jut eszembe, de a kijelölt rész most maga a vértanúság. Tudatosan szerkesztve így, vagy csak az áthallást segítve: István Szentlélekkel eltelve, az Atyára figyelve, hozzá szólva, Jézust maga előtt látva szinte ismétli Jézus keresztre feszítésekor mondott szavait. A lelkét Jézusnak ajánlja és kéri a megkövezők bűnének elnézését. Tehát Istenre figyelve, Istennel eltelve képessé válhatunk nehéz helyzetben is az isteni Szeretet gyakorlására, az azonos látásmódra!??

És az utolsó sor szinte toldalékul ideillesztve, különböző fordításokban: Saul helyeselte, javallta, egyet értett, jónak tartotta István meggyilkolását. Van a fordításokban különbség, de a lényegben nincsen: nem tett ellene. Szóval, ha mi nem teszünk valami ellen, amit nem tartunk helyesnek, azt nem érdemes magyarázni. Akkor az olyan a körülöttünk állóknak, mintha egyetértenénk. Vigasztalás: Isten azért látja, mi van belül. Sem a történet, sem a bibliai szakasz, sem Saul élete, sem az egyház nem itt ért véget. Bármilyen történhet a jó irányban, Isten nem adta fel, mi sem adhatjuk fel, senkit tekintve nem adhatjuk fel a reményt... és igyekezzünk tekintetünket jó irányba vetni.

Pálinkás Laci és Orsi, Budapest